

egentlig burde have været bevirket ved den tidligere ordinære Indkaldelse og en Indkaldelse efter de for ekstraordinære Indkaldelser enten af en enkelt eller af flere Afdelinger efter Hærlovens sædvanlige Regler. Jeg tør sige, at den Betragtning, for hvilken den ærede Minister har gjort sig til Tolk, er fuldstændig den, som deles af Flertallet, saaledes at de Konsekventer, man har ment vilde følge af dette Forslags Vedtagelse, og den Frygt, ifølge hvilken jeg antager, at man har søgt at udstemme det, ikke eksisterer ifølge de Forudsætninger, hvorfra Forslagsstillerne ere gaaede ud, og hvorunder Folkethinget har billiget Forslaget. — Til § 22 har jeg personlig stillet et Forslag angaaende et Spørgsmaal, som vel var aabent til Forhandling i Udvalget, men som ikke kom frem, fordi vi — det maa vel erkjendes — havde meget travlt for at blive færdige med vort Arbejde, idet vi fik Finantsloven den ene Dag, og den næste vare færdige med vor Erklæring. Mit Forslag stemmer imidlertid saaledes overens med Flertallets tidligere Betragtning af Forholdet, at jeg er overbevist om, at det er dets Betragtning, jeg har gjort gjældende. Forslaget gaar ud paa bestemt ved en Afstemning at slaa fast, at Remonteringsbøbet er obligatorisk og ikke kalkulatorisk. I Landssthingsudvalgets Betænkning er det sagt: „Da Antallet af Tjenstehste er lovbestemt, og deres Pris ikke afhænger af Rigsdagens Voteringer over Finantsloven, kan den til Remonteringen fornødne Sum kun være kalkulatorisk, hvorfor Udvalgets Flertal anser det ufornuddigt at stille Forslag om Summens Forhøjelse.“ Denne Betragtning tiltraadte Ministeren i Landssthinget, uagtet der her i Thinget er faldet en Afstemning efter en udtrykkelig Motivering, der gik ud paa ved Afstemningen at tilkendegive Bølets obligatoriske Bestaaelse. Jeg havde ikke ventet af den ærede Minister, at han, efter hvad der var foregaaet her i Folkethinget, netop vilde indtage denne Stilling, men da Sagen staa saaledes, at Ministeren ikke har afviseret ved, hvad der tidligere er foregaaet her, har jeg ment paa Flertallets Begne ved dette Forslag at burde fremkalde en tydelig og klar Tilkendegivelse af vor Betragtning, idet jeg ikke kan erkjende den Betragtning, der er gjort gjældende andetseds, for rigtig. Det, at Antallet af Heste er bestemt i en anden Lov, udelukker ikke, at man kan fassætte et vist Bøls til Remontering; thi der staa Intet i Loven om, hvor mange Aar disse Heste skulle tjene, hvor gamle de skulle være, naar de gaa af, eller hvor unge de skulle kjøbes. Det er en Skjønssag, om hvilken ogsaa Andre end Ministeren og Bevillingsmyndigheden kunne have en Mening. Dette er saaledes eet Moment, men det er heller ikke ligegyldigt, hvorledes disse Heste optjøbes, om det sker med meget stor Besøfning, til hvilke Sider det sker og i hvilke Landsdele. Bevillingsmyndigheden vilde imidlertid være afskaaren fra Overveelsen af alle disse Spørgsmaal

— og det er et meget stort Bevillingsspørgsmaal, der er Tale om — dersom man bortgav den Fortolkning, som den ærede Regering selv paa en solen Maade har anerkjendt ved at forlange en bestemt Tillægsbevilling for at oparbejde sin Remontering. Derfor er det i enhver Henseende korrekt at slaa den efter Flertallets Mening eneste fornuftige Opfattelse fast ved en Afstemning. Det er Hensigten med Forslaget, men Hensigten er ikke at forhindre en Krigsbestyrelse, der gaar frem ved Indkjøbet paa en fornuftig Maade, og som følger fornuftige Principer i Overensstemmelse med Bevillingsmyndigheden, i at tilveiebringe den Remontering, som til enhver Tid anses nødvendig efter Hæstens Bestaaelse. Hensigten er at slaa fast, at naar det, der ligger indenfor den almindelige Beregning, ikke kan udføres for den Bevilling, der bestemt gives, har Ministeren paa dette Punkt som paa alle andre at søge Bevillingen paa en Tillægsbevillingslov. — Forslagene under Nr. 56 og 57 skal jeg ikke nærmere omtale, de ere ligeledes gamle Bekjendte, og hvad angaar Forslaget under Nr. 58 til § 24, har jeg allerede omtalt det, da jeg omtalte Forslaget under Nr. 3. — Med Hensyn til § 26 har jeg først at begrunde et Endringsforslag af Udvalget vedrørende den Del af Paragrafen, som angaar Indenrigsministeren; det angaar Pariserudstillingen. Det vil erindres, at det, da denne Sag sidst blev forhandlet her, blev vedtaget af Folkethinget, hvad der nu er tiltraadt af Landssthinget — det er altsaa vedtaget af Rigsdagen i Forening med Regeringen — at Danmark skal deltage i Pariserudstillingen; men efter Summens Storrelse og den affattede Text vil det kun blive en delvis Deltagelse for Kunst alene her fra Landet. Siden dette Spørgsmaal forhandlede i Folkethinget, har der i forskellige Kredse af vort Samsfund været Bevægelse om dette Spørgsmaal, og denne har ogsaa givet sig Luft i et Andragende dels til Indenrigsministeren, af hvilket begge Rigsdagens Afdelinger have modtaget Afskrifter, dels i et senere selvstændigt Andragende til Folkethinget fra Grossererforeningens Komite. Det er oplyst, at de Industridrivende, Agerdyrkerne og andre Vedkommende synes i alt Fald i Almindelighed at have fraveget den Betragtning, at man ikke kunde deltage i en Udstilling, med mindre der fra Statens Side blev bevilget 250,000 Kr. Efter de Oplysninger, der foreligge her for os, har man ment, at dette tilfredsstillende kunde ske for 125,000 Kr., og navnlig, efterat det nu maa anses for givet, at de øvrige nordiske Lande, hvilket tidligere ikke var bestemt sikret, ogsaa ville deltage i Pariserudstillingen, har man ment, at de paagjældende Interesser i vort Land vilde staa sig bedt ved, om der blev en fyldigere Repræsentation for vor Agerdyrkning, Industri og Kunst paa denne Pariserudstilling. Saa vidt man fortaar, er det Meningen, og Flertallet af Udvalget er gaaet ud fra den Be-